

naj si bi imel pri tem kakršnokoli svrhu. — Splošno socialnopravnega značaja je razprava dr. Ivana Strohalja „Priroda i pravo“. Avtor sam uvodoma priznava, da je to le okostnica študije, a priobčuje jo, ker vidi, da on sam ne bo mogel dovršiti zamišljenega dela. Odlični juristi očitajo pravni znanosti sholasticizem in nekak circulus, ker nima dosle predmeta izven sebe, ampak stavi za osnovo svojemu raziskovanju samo sebe. Prof. Strohal išče v nasprotju s takim jusom prirodni objekt svoji znanosti in ga nahaja v nekem „vplivanju“ človeka na svoje telo in ves vnanji svet. — Predsednik akademije dr. Tomo Maretić, avtor knjige „Istorija hrv. pravopisa“, razpravlja „Jezik dalmatinskih pisaca XVIII. vijeka“ (do imperativa); to je za „Jezikom slavonskih pisaca“ (Rad, knj. 180) drugi prilog k historični gramatiki našega jezika. — Obenem s to serijo publikacij smo prejeli tudi drugo izdanje 8. knjige „Grjadje“ (gl. „Lj. zvon“ 1916, str. 336); namesto izločene „Ostavštine Frana Krste Frankopana“ je priobčena študija Ivana Milčetića „Dva zaboravljena književnika iz Kaštela“ (18. stoletje) in Körblerjeva publikacija: „Dvije latinske pjesme 16. vijeka u pohvalu biskupa, nadbiskupa i petenjega kardinala Djura Draškovića.“

Dr. Fr. Ilešič.

Nekrologa

Dr. Karol Slanc (* 1851 — † 6. 9. 1916). — Spominjamo se smrti znanega slovenskega publicista. Kar je storil dr. Slanc kot politični agitator in žurnalist v dnevnikih vprašanih in borbah, marsikaj tega izgine s širšega narodnega pozorišča. Kulturni zgodovinar pa ne pojde preko udeležbe, ki jo ima pokojnik ob razvoju slovenske narodnosti za dobe Jos. Jurčiča, ko je v 70. letih s svojimi duhovitimi spisi v „Slovenskem Narodu“ klical in zbiral slovenstvo, a obenem ga branil s sredstvi nravnosti in v imenu nravnosti. Dr. Slanc je bil duševni in gmotni so-trudnik vsakega družabnega gibanja na Slovenskem, ki je stremilo kvišku, ker je umeval svoj čas.

Dr. L.

† **Dr. Josip Karásek.** — Z Dunaja smo prejeli poročilo, da je dne 2. julija tam umrl dr. Josip Karásek, odličen slavist in češki pisatelj. Porušila ga je pljučna bolezen, ki ga je mučila dvajset let. Pokojnika so osebno poznali starejši naši dunajski slavisti, a bil je Karásek vobče dobro znan v dunajski slovanski družbi, ki ji je posvečal vedno mnogo pozornosti. Kakor je na svojem dunajskem domu gostoljubno sprejemal svoje slovanske znance in prijatelje, tako je tudi z izredno postrežljivostjo dajal pismena pojasnila vsakomur, ki se je do njega obrnil po kak nasvet. Vse to nam poleg njegovega mnogostranskega in bogatega znanstvenega dela nalaga dolžnost, da se ga spominjamo tudi v „Ljubljanskem zvonu“.

Karásek se je narodil l. 1868. v Miletinu na severovzhodnem Češkem; gimnazijo je končal v Jičinu, kjer je 1888 maturiral. Na vseučilišču je bil eno leto v Pragi, potem pa na Dunaju, kjer je bil knjižničar Jagičevega slovanskega seminarja, in je promoviral l. 1893. ter bil nato eno leto zaposlen v uredništvu uradne „Wiener Zeitung“, l. 1895. v biblioteki ministrstva za notranje posle, a od l. 1896. kot urednik zabavnega dela na novo ustanovljenih „Pražských Úředních Novin“, kjer je ostal do svoje težke obolenosti l. 1898. Od takrat je stalno živel na Dunaju; le po leti je včasih bival blizu Jičina, kjer je imel lastno hišico. Bil je torej